

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תה

ערב שבת קודש פ' במדבר, ג' סיון

ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החייל ב"צבאות השם" שמואל שיחי'
ליום הולדתו החמישי לאוי"ש"ט,
ביום כ"ד אייר ה' תהא שנת פלאות אראנו
החייל ב"צבאות השם" אריאל יהודה שיחי'
ליום הולדתו העשירי לאוי"ש"ט,
ביום ר"ח סיון ה' תהא שנת פלאות אראנו
החייל ב"צבאות השם" שלום צבי שיחי'
ליום הולדתו ה"ב לאוי"ש"ט,
ביום ג' סיון ה' תהא שנת פלאות אראנו
החיילת ב"צבאות השם" חי' מושקא תחי'
ליום הולדתה השביעי לאוי"ש"ט,
ביום י"א סיון ה' תהא שנת פלאות אראנו

ולזכות

אחיו ואחיותיהם חיילי "צבאות השם" דובער, חי' מושקא ואדל שיחיו
ולזכות הוריהם
הרה"ת ר' אשר מנחם מענדל וזוגתו מרת רחל מנוחה שיחיו ימיני
ולזכות זקניהם
הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה שיחיו ימיני
מרת אסתר שיינדא תחי' לואיס

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

החסידיים פרסמו שהרבי הוא מלך המשיח / משיחת שי"פ נשא החשי"כ

6 זמן הגאולה

הנרבות של "צבאות השם" / פרשת השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

משיח צדקנו בא מיד לבית הכנסת זה / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 כתב יד קודש

אמיתית שלמות האדם בהיותו בביטול / צילום מהגהת שיחת ר"ח סיון הישי"ת

האט עם דער רבי מה"ש געמפעלמאז דו וועסט ווייסן דעם טעם וועסטו

דאך אליין דווערסט א רבי.

קומענדיק אין פעטערבורג, ווי ער האט עם געהייסן האט ער געטראפן ווי

דער געניראל איז שבת גרייט צו פארן, און וויל פאר דינוען א אנהעבן, נאר

ווי ער האט עם רער זעהן האט ער פארדונגען עם, און אייך ער וואלט קומען א

וויילע שפעטער, וואלט ער אנווערפן דעם גאנצן עסק.

ולכא' וואס האט געארט דעם רבי'ן מהר"ש אז ער וועט עם זאגן דעם טעם

נאר דער טעם איז, ווילע אמיתית הקיוב דארף זיין מיט בטול, און דער פאר האט ער

עם גי'ט געזאגט קיין טעם, כדי ער זאל דאס טאן מיט בטול וואס דאס איז אמיתית

שלימות האדם כנ"ל.

Handwritten notes in Hebrew, including phrases like "אין פעטערבורג", "ווי ער האט עם געהייסן", "האט ער געטראפן", "דער געניראל איז שבת גרייט צו פארן", "און וויל פאר דינוען א אנהעבן", "נאר ווי ער האט עם רער זעהן האט ער פארדונגען עם", "און אייך ער וואלט קומען א וויילע שפעטער, וואלט ער אנווערפן דעם גאנצן עסק", "ולכא' וואס האט געארט דעם רבי'ן מהר"ש אז ער וועט עם זאגן דעם טעם", "נאר דער טעם איז, ווילע אמיתית הקיוב דארף זיין מיט בטול, און דער פאר האט ער עם גי'ט געזאגט קיין טעם, כדי ער זאל דאס טאן מיט בטול וואס דאס איז אמיתית שלימות האדם כנ"ל."

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

וואָס דער רבי מהר"ש האָט עם אַזוי געהאַיילט. וואָרעם אויב ער וועט קומען אַ וויילע שפּעטער, וואָלט ער אָנווערן דעם גאַנצן עסק.

ולכאורה, וואָס האָט געאַרט דעם רבי'ן מהר"ש אַז ער וועט עם זאָגן דעם טעם.

נאָר דער טעם איז, וויילע אַמיתית הקיום דאַרף זיין מיט ביטול, און דערפאַר האָט ער עם ניט געזאָגט קיין טעם, כדי ער זאָל דאָס טאָן מיט ביטול וואָס דאָס איז אַמיתית שלימות האדם, כנ"ל.

עם איז געווען א פארראדשיק (קאנטראקטער) וואס עס איז ניט געווען בא עם קיין שלום ביה, איז ער אוועק געפארין קיין פעטערבורג, און געהינגען בא א געניאל א... און געווען דארטען א סאך יארין אליין.
אין יארין ארום האבין עם זיינע קרובים איינגערעט, אז ער זאל פארין א היים, און מאכען שלום, האט ער מסכים געווען.
פארענדיג א היים איז ער געפארען פארבאיי ליובאוויטש, איז ער אריין צום רבי'ן סחר"ש אויף יחידות, און האט עם דער ציילט די גאנצע מעשה.
אוב האט ער אויך דער ציילט אז ער דארף באלד באנאיי ען דעם קאנטראקט מיטן געניאל, נאר פון דעם וועגן וויל ער פריער פארין א היים, מאכען א שלום כ"ק אדמו"ר סחר"ש האט עם געזאגט, ער זאל פהגיה פארין אין פעטערבורג באנייען דעם קאנטראקט, און נאך דעם פארין א היים.
דער פארראדשיק האט זיך זייער געוונדערט אויף דעם, אין דער היים איז ער דאך ניט געווען שייך א סאך צייטן און צום קאנאיי ען דעם קאנטראקט, איז ניטא וואס צו היילען זיך, עם איז דאך שייך א איינגעארדענטע זאך פון א סאך יארין איז וואס איז דא וואס צו היילען זיך. הנה אהבה זאמל
ענין סכנת נפשות האט ער צעפנעט געזאגט דעם רבי'ן סחר"ש: מילא אז איר זאגט, פאלג איך, אבער זאגט מיר דעם מעם.

החסידיים פרסמו שהרבי הוא הוא מלך המשיח

מובא במדרש "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער"? והרי-זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר • כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", הפיצו אז החסידיים את

- ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא" (המשיח)...
- משיחת ש"פ נשא ה'תשי"כ - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

החסידיים, הורידו המתנגדים בוויטבסק את חמיו² ממינוי הכבוד שהי' לו שם ("אויס בעל דעה אין שטאָט"). ומובן, שהרדיפות על אדמו"ר הזקן היו גדולות ביותר³.

(2) הר' יהודא ליב סגל.

(3) ובפרט מצד חמיו - ששנאת גביר לתלמיד חכם היא "שנאה הבאה מחמת קנאה", יותר חזקה משנאת עם הארץ לת"ח. ובמיוחד כשבאה מכזה גביר לכזה ת"ח (ע"פ סה"ש שם. ע"ש).

א. בהתוועדות יום א' דחג השבועות ה'תש"ד (בסעודה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר: אחרי הפעמים הראשונות שאדמו"ר הזקן בא ממעזריטש, ונודע שהוא משתייך לעדת

(* בשיחה זו הוספנו מס' תיקונים ע"פ עותק מהגהת כ"ק אדמו"ר שליט"א על ספר השיחות תש"ד שהגיע לידינו, צילום מההגהה הדפסנו בגליון תשל ע' 15. המו"ל.

(1) סה"ש תש"ד ע' 131 סי"ג ואילך.

”ויאמינו בה’ ובמשה עבדו”, מכיון שבתחילת הפסוק לא נכתב ”וירא כל ישראל” אלא רק ”וירא ישראל”, כלומר, שהי’ חלק שעדיין לא האמין.

אך הרמב”ן⁷ חולק על האבן עזרא ואומר ש”איננו נכון, כי זרע אברהם לא יסתפקו בנבואה כי האמינו בה מאבותם”⁸, ואיך אפשר לומר שאצל בני” היו ספיקות באמונה בענין הנבואה? ולכן לומד הרמב”ן פשוט אחר בזה.

אדמו”ר הזקן הצדיק את דעת האבן עזרא, וביאר (במענה לשאלת הרמב”ן) שאמנם כל בני” האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו להם ספיקות האם משה הוא הנביא – ובלשון כ”ק מו”ח אדמו”ר¹⁰: ”אויב דער איז דער” [= האם זה הוא] – וע”כ היתה ההבטחה ד”וגם בך יאמינו לעולם”.

וסיים אדמו”ר הזקן: הרי כולם מאמינים שישנו רבי, אלא צריכים לדעת שהרבי הי’ הבעש”ט ובדור זה הרבי הוא המגיד¹¹.

ב. מובא בזהר¹² ש”אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא”. וככל הענינים – גם ענין זה ישנו בנגלה: מובא במדרש¹³ ”אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות”, ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז”ל שכך הוא, רק השאלה היא: ”ווער איז ווער” [= מי הוא מי]? והרי זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש”ט הי’ הבעש”ט (”אתפשטותא דמשה”), אח”כ המגיד, אדמו”ר הזקן וכו’ עד שבדורנו זה הרבי הוא כ”ק מו”ח אדמו”ר.

(9) ראה שבת צז, א: מאמינים בני מאמינים.

(10) סה”ש שם ע’ 132. וראה בצילום הכתי”ק שצויין בהערה בתחלת השיחה.

(11) וסיים ר’ שלמה: באותו חג השבועות בקבלת התורה הרגישו החסידים איך שהרבי הוא ה”אנכי עומד בין ה’ וביניכם” (ואתחנן ה, ה) – במגיד ממעזריטש (סה”ש שם).

(12) חז”ג רעג, א. תקו”ז תס”ט.

(13) ב”ר פנ”ו, ז.

אמיתית שלימות האדם בהיותו בביטול

בעמדנו בימי ההכנה לחג השבועות, הבאנו (בע’ 15-14) צילומים (מוקטנים) מהגהת כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א על ר”ד מהתוועדות ר”ח סיון ה’שית (נדפס ב”שיחות קודש” ה’שית (הוצאת תשנ”ח) ע’ 70)

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי”ק – בא בהדגשה):

ב. עס איז געווען א פאָדראַדשיק (קאָנטראַקטער) וואָס עס איז ניט געווען ביי עם קיין שלום בית, איז ער אַוועק געפאָרן קיין פעטערבורג, און געווען דאָרטן א סאָך יאָרן אַליין.

אין יאָרן אַרום האָבן אים זיינע קרובים אַיינגערעדט, אַז ער זאָל פאָרן אַהיים, און מאַכן שלום, האָט ער מסכים געווען.

פאָרענדיק אַהיים איז ער געפאָרן פאָרביי ליובאַוויטש, איז ער אַריין צום רבי’ן מהר”ש אויף יחידות און האָט עם דערציילט די גאַנצע מעשה.

אגב האָט ער אויך דערציילט אַז ער האָט אַ הצעה במסחר פון אַ גענעראַל, וועט ער איצט פארן אַהיים מאַכן שלום, און דענאָך צוריק פאָרן לפעטערבורג אַפּשליסען דעם מסחר.

כ”ק אדמו”ר מהר”ש האָט עם געזאָגט, ער זאָל פאָרן גלייך צוריק אין פעטערבורג מאַכען דעם מסחר, און נאָכדעם פאָרן אַהיים.

דער פאָדראַדשיק האָט זיך זייער געוואונדערט אויף דעם; אין דעם היים איז ער דאָך ניט געווען שוין אַ סאָך יאָרען, איצט איז ער שוין כמעט אין דער היים, און צו מאַכן דעם מסחר, איז וואָס איז דאָ וואָס צו היילן זיך. האָט עם דער רבי מהר”ש געזאָגט נאָכאַמאָל דאָס זעלבע.

האט ער געזאָגט דעם רבי’ן מהר”ש: מילא, אַז איר זאָגט פּאָלג איך, אָבער זאגט מיר דעם טעם.

האָט עם דער רבי מהר”ש געענטפערט: דו וועסט וויסן דעם טעם וועסטו דאָך אַליין זיין אַ רבי.

קומענדיק אין פעטערבורג, ווי מען האָט עם געהייסן, האָט ער געטראָפן ווי דער גענעראַל גייט אַרויס פון הויז פאָרן אַף אַ ליינגערע צייט אין אויסלאַנד. ווי ער האָט עם דערזעהן איז ער צוריק אַרויפגעגאַנגען מיט עם אין הויז און מיט עם אַפּגעמאַכט דעם מסחר (פון וועלכען ער איז דערנאָך נתעשר געוואָרען). דאַמאָלס האָט ער פאַרשטאַנען

אף-על-פי-כן, הי’ לאדמו”ר הזקן מנין אנשים שמקושרים אליו. והגם שהמנין הי’ ”כחוש” [”אַ מאַגערער” – בלשון זה השתמש הרבי בסיפורו⁴], כלומר, שביניהם היו גם אנשים פשוטים, אך כיון שכבר הי’ לו מנין משלו (”אַ אייגענעם מנין”), עדה שלימה – אמר אדמו”ר הזקן שהוא לא מפחד משינהם. כ”ק מו”ח אדמו”ר לא פירש אז מי הם השניים⁵.

בין מנין זה הי’ ר’ שלמה ”לעקאח מאַכער” – שנקרא בשם זה משום שהתפרנס מאפיית עוגות ”לעקאח” לסעודות מצוה [בזמן ההוא לא הי’ שייך לאכול ”לעקאח” סתם אלא רק בסעודת מצוה], ועי”ז הכיר את כל תלמידי החכמים בעירו שנהגו להזמין לסעודות מצוה לכבוד המזמינים והמוזמנים.

ר’ שלמה סיפר, שבשנת תקל”א – היינו עוד בחיי המגיד – התוועד אדמו”ר הזקן עם המקושרים שלו בשלשת ימי הגבלה, ודיבר בענין שאמר הקב”ה למשה רבינו בשלשת ימי הגבלה: ”הנה אנכי בא אליך בעב הענן וגו’ וגם בך יאמינו לעולם”⁶.

ושאל אדמו”ר הזקן: הרי לכאורה זה נראה כשוחד, שבגלל שמשה עשה את עבודתו להביא את בני ישראל להר סיני, מבטיח לו הקב”ה ”וגם בך יאמינו לעולם”?

והביא אדמו”ר הזקן את פירוש האבן עזרא⁷, שעד אז היו אצל מספר יהודים ספיקות בענין הנבואה, וע”כ היתה ההבטחה ד”וגם בך יאמינו לעולם”. ומסביר האבן העזרא, שאין לטעון ממה שנאמר קודם לכן⁸

(4) שם ע’ 137.

(5) [הערת כ”ק אדמו”ר שליט”א]: אבל הדגיש שאין הכוונה לאותם השלש שהזכיר לעיל (בסה”ש שם סי”ג).

(6) יתרו יט, ט.

(7) עה”פ שם.

(8) בשלח יד, לא.

כשיהודי אומר "דאלאי גלות" באה הגאולה

מכיון שכאו"א מישראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (שו"ע או"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו! ובפרט כאשר אמירת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לשון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומניק ושרותיהם מניקותיך", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"דרשו את שלום העיר גו" – אזי אומרים גם להם: "דאלאי גלות!"

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

ההכנה לגאולה מקטינה את צער הפרידה והגעגועים

כאשר יהודים צריכים לנסוע איש איש למקומו, יודעים הם שפרידה זו אינה אלא לזמן קצר בלבד, שהרי תיכף ומיד בא משיח צדקנו, ואז יתקבצו כל בני"מ מכל מקומות מושבותיהם – "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", עד שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות – וכולם יחדיו יפגשו בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש (שבו נמצא קדש הקדשים), ומכיון שגם בזמן הגלות (ימי חול) זוכרים ומתכוננים לגאולה (שבת), הרי זה מקטין את צער הפרידה והגעגועים, ולכן, גם כאשר נמצאים עדיין בגלות, ממלא כאו"א את תפקידו ושליחותו מתוך שמחה וטוב לבב, ומתוך רגש של אחדות עם כל שאר בני"מ, אשר עי"ז גופא ממהרים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת אור לי"א סיון ה'תשמ"ד - בלתי מוגה)

לפי העיתונים משיח כבר יכול לבוא...

נהגו פעם לומר אצל חסידים (בשם של גדולים), שכאשר משיח יבוא, יכתבו אודותיו בעיתונים.

אזי אודות משיח כתבו כבר בעיתונים כמה וכמה פעמים, ואם-כן כבר מניעה ועיכוב זה גם הוסר; יכול כבר משיח לבוא...

(תרגום חפשי משיחת אור לג' סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יומות

אדמו"ר הזקן וכו' עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר.

ד. ומכך ישנה גם הוראה לענין הפצת המעינות חוצה:

ישנם הסוברים אשר מצד ההתנגדות שישנה עדיין על חסידות, אי אפשר לצאת בגלוי ולהפיץ את המעינות.

אך האמת אינה כך – משום שההתנגדות בדורות הקודמים באה מצד טעות שהי' יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכתות המסוכנות שהיו בזמן ההוא היתה יכולה לקרות טעות כו' בשוגג, עכ"פ לא ההיפך משוגג –

משא"כ היום הרי כולם יודעים, גם "עמא דבר" ואפ"ל גוים להבדיל, שכאשר אומרים על משהו שהוא שייך לחסידות, הכוונה היא שמניח שני זוגות תפילין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו' וכו' – והטענה היחידה עליו שהוא בטלן, היינו בטל ממלאכת העולם כו' מאחר שמתפלל יותר באריכות ומניח שני זוגות תפילין, והוקשה כל התורה לתפילין¹⁹, זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצות!... ואם-כן, ע"פ תורה – ההתנגדות על ענין זה אינה שייכת כלל, רק שמעשה אבותיהם בידיהם.

והיות שאין לזה שום מקום בתורה כנ"ל – לכן אין זה אלא נסיון בלבד שאין לו שום מציאות²⁰.

במילא, יכולים להפיץ את המעינות בתוקף – רק יש לילך בדרכי נועם ובדרכי שלום – לעורר את פנימיות הנשמה ע"י פנימיות התורה המקשרת את היהודי עם פנימיות קוב"ה, ומשם להמשיך את גליא דקוב"ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרך, בבני חיי ומזוני רויחי.

ובאם אז הי' זה דבר הפשוט – וכפי שהרבי אמר כשסיפר את המעשה¹⁴: שזו דרישת-שלום מלפני 175 שנה לערך – עאכ"כ כעת שבדאי זהו דבר הפשוט ("ווער איז ווער") וכו'.

ג. כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹⁵, הפיצו אז החסידים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"¹⁶...

הגיע משהו בטענה אל אחד ה"גוטע אידן"¹⁷ מפולין: היתכן? איך מרשים לחסידים לפרסם את ה'קול-קורא', ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה"גוטער איד": הבה נתבונן, אנו הרי מאמינים "בכל יום שיבוא"¹⁸ – ישנם כאלו שאומרים את ה"אני מאמין" כדיבור וישנם היוצאים ידי-חובה במחשבה בלבד – וא"כ הרי משיח נמצא כבר; וכאשר אתה יודע בעצמך שאינך המשיח ואני יודע בעצמי שאינני המשיח, ומישהו הרי צריך להיות – מה איכפת לך שזה הוא ("וואס ארט דיר אז דאס איז ער")?!

וכמו-כן בענין הנ"ל: רבי ישנו – שהרי כך נאמר בזהר ובמדרש הנ"ל, והיות שאין במי לתלות זאת, אזי כאשר עולה השאלה: "ווער איז ווער"? הרי התשובה הפשוטה היא: "דער איז דער" [= הוא הוא...]!

– בתחילה הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד,

14) סה"ש שם. ובהגהת כ"ק אד"ש הוסיף: לערך.
15) נדפסו ב"הקריאה והקדושה" תש"א; תש"ג. ולאח"ז – באג"ק שלו.

16) אודות הלשון "הוא הוא" ראה סוטה יג, א בתוד"ה סרח. וראה עד"ז בהתוועדויות תשמ"ז ח"א ע' 266: "תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו . . . כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא המשיח".

17) כך כונו צדיקי פולין.

18) נוסח עיקר הי"ב מתוך הי"ג עיקרים.

19) קידושין לה, א.

20) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 264-66.

הערבות של "צבאות השם"

א. בין העניינים העיקריים המודגשים בהכנה למתן-תורה הוא – חלקם המיוחד של ילדי ישראל:

איתא במדרש¹ "בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם (הקב"ה) . . הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתננה לכם, אמרו אבותינו עורבים אותנו כו', נביאינו ערבין לנו כו' (ולא קיבלם הקב"ה), אמרו הרי בנינו עורבים אותנו, אמר הקב"ה **הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתננה לכם**, הה"ד² מפי עוללים ויונקים יסדת עוז, ואין עוז אלא תורה, שנאמר³ ה' עוז לעמו יתן". וכן איתא עוד במדרש⁴ בסגנון דומה "אמרו לו בנינו יהיו ערבים שלנו, **מיד קבלן הקב"ה**, ונתן את התורה לישראל".

כלומר, גם לאחר ההכנה של ישראל בימים שבין ר"ח לששה בסיון (כנ"ל*) – לא הסתפק הקב"ה בכך, אלא ביקש מישראל "ערבים" שיבטיחו שמירת וקיום התורה ע"י ישראל, וכאשר הציגו ישראל כמה "ערבים" – לא קיבל הקב"ה שום "ערבות" עד שאמרו **"בנינו יהיו ערבים שלנו"** ו"על ידיהם" ובזכותם נתן הקב"ה את התורה לישראל⁵.

ומזה מובן גם בנוגע להכנה ל"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה – שיש צורך גם ב"ערבות" על שמירת וקיום התורה, ו"ערבות" שמקבל הקב"ה היא, כאמור, **"בנינו יהיו ערבים שלנו"**, **ילדי ישראל הקטנים** שעדיין לא נתחייבו במצוות (שהרי אלו שכבר נתחייבו במצוות זקוקים בעצמם ל"ערבות"), כלומר, **ילדים** לפני בר-מצוה, וכן **ילדות** לפני בת-מצוה – שהרי גם **לנשי ישראל** ניתנה התורה, ואדרבה: "כה תאמר לבית יעקב"⁶, "אלו הנשים"⁷, ואח"כ "ותגיד לבני ישראל", אלו האנשים, היינו, שבציווי הקב"ה אודות ההכנה למ"ת קדמו נשים לאנשים⁸.

ב. עפ"ז מובן שבימי ההכנה למ"ת צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לפעולה והתעסקות עם ילדים וילדות לפני בר-מצוה ובת-מצוה.

כלומר, נוסף על הפעולה וההתעסקות עם ילדי ישראל הקטנים במשך כל השנה כולה, – ובפרט בשנים האחרונות שמרבים לעורר אודות (ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ע"ד) הפעולה עם ילדי ישראל (אם כי בסגנון חדש) במסגרת של איגוד מיוחד ששמו **"צבאות השם"** –

יש צורך להוסיף בפעולות אלו **ביתר שאת וביתר עוז** – במיוחד – בקשר ובשייכות עם ההכנה למ"ת, מכיון שזוהי ה"ערבות" שעל ידה נותן הקב"ה תורה (לכל) ישראל.

ג. ולהעיר, שגם בשמו של האיגוד – **"צבאות-השם"** – מודגש הקשר והשייכות לכללות העניין דמתן-תורה:

(1) שהש"ד פ"א, ד (א).

(2) תהלים ח, ג.

(3) שם כט, יא.

(4) תנחומא ויגש ב.

(5) ראה גם לקו"ש ח"ב ע' 572 ואילך.

(6) יתרו שם, ג.

(7) מכילתא ופרש"י עה"פ.

(8) ראה לקו"ד ח"ג תקעא, ב ואילך.

(* ס"א בהשיחה (התועודיות תשמ"ו ח"ג ע' 406).

משיח צדקנו בא מיד לבית הכנסת זה

ויה"ר שמההליכה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"הוי רץ למצוה" – נלך ונרוץ לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד.

ויתירה מזה – שאין צורך לרוץ אפילו בדרך קצרה, כיון שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת ובית-המדרש זה, בית תורה תפלה ומעשים טובים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שהרי "קדושה לא זזה ממקומה"), אלופו של הדור, אשר, על ידו נעשה ההמשכה והגילוי דאלופו של עולם ב"גולה", שעיי"ז נעשה מ"גולה" "גאולה".

(משיחת ש"פ במדבר, ב' סיון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

להפוך את כיוון הרוח...

כאשר יוצאים החוצה – רואים שבית המקדש לא נראה עדיין, הרחוב "מזדעזע" ("שאקלט זיך") ובחוף נושבות רוחות שלא תמיד מבורכות...

ובזה ניתנת האפשרות ליהודי, שיוכל להראות מיד מהו יהודי – שכאשר נושבת רוח, הוא פועל שרוח זו תנשוב את ה"ענני שמיא", כדי שיהודי יוכל להגיע עם ה"ענני שמיא" הכי מהר לגאולה האמיתית והשלימה!

(תרגום חפשי משיחת ר"ח סיון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

ה"סוסים" לא ישנו את המציאות שהעגלה נוסעת לקבל פני משיח...

[. . .] כמו כן ב"זמן מתן תורתנו" מידי שנה בשנה, שאז חוזרים ונשנים כל העניינים שהיו במתן-תורה בפעם הראשונה, כמש"נ "והימים האלה נזכרים ונעשים" – הרי זה באופן שהקב"ה נותן את התורה לכל בני"ב בשוה ממש.

ואם יטען שאינו מרגיש זאת – הרי ידוע פתגם וסיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שתוכנו, שהעובדה שה"סוסים" – נפש הבהמית – אין להם שום מושג בעניינים שמדברים החכמים שיושבים ע"ג העגלה שנוסעת לקבל פני משיח צדקנו... – אינה משנה את המציאות כלל וכלל!

(משיחת יוס' ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד

מובן וגם פשוט, שכל האמור לעיל שאין ליהודי טענות על העובדה שהקב"ה הביא "במדבר" – הרי זה רק ביחס למילוי תפקידו ושליחותו מתוך חיות ושמחה, אבל אין הפירוש שהוא מסכים לכך, ומוכן להשאר במצב זה, רחמנא ליצלן, גם בעתיד.

אדרבה: בנוגע לעתיד - צועק יהודי: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל!"... [.] . לאחרי כל העילויים כו' – אינו מוכן להשאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד... ולכן, מבקש יהודי בכל תפלה ותפלה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – ג' פעמים ביום, וביום השבת – ד' פעמים!
והגע עצמך:

בתפלת שחרית דיום השבת, מבקש יהודי: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – בקשה הנאמרת ב"תפלת העמידה", לאחר ההקדמה ד"אדני-י שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך", וכפירוש אדמו"ר מהר"ש [שענינו – "לכתחילה אריבער"] ש"גייד" הוא לשון המשכה [ע"ד "ויגד משה – דברים שמושכין לבו של אדם כאגדה"], כעונה אחר הקורא,

ולאחרי שביקש זאת בתפלת לחש, ב"קלא פנימאה דלא אשתמע" – חוזר הש"ץ ומבקש את **עוד הפעם**, ולא עוד, אלא שמבקש זאת **בקול רם**, שכן, בהיותו "שליח-ציבור" [צבור" – ר"ת צדיקים בינונים ורשעים, ובהדגשה – שישינו וא"ו המחבר את אלו שהם במצב דהיפך הצדיקים עם הצדיקים, חיבור שנעשה אמנם באמצעות "בינונים", אבל סוכ"ס מתחברים הם עם הצדיקים, עד שנעשים כולם למציאות של "צבור", מציאות אחת], אשר "הן א-ל כביר ולא ימאס" – יש לו "בריטקייט" לבקש זאת **בקול רם!**

ואעפ"כ, כעבור משך זמן – לאחר קריאת-התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית המקדש בזמן הגאולה – הנה בראותו שמשח עדיין לא בא... חוזר ומבקש **עוד הפעם**: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!"...

ובכן, אין כאן "הסכמה", ח"ו, מצדו של יהודי על ההשארות בגלות ("במדבר"), ההיפך הוא הנכון – ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד; הכוונה בהאמור לעיל שיהודי אינו בא בטענות כו' היא, איפוא, אך ורק בנוגע **לעבר**, בנוגע למילוי תפקידו ושליחותו כל זמן היותו "במדבר".

(משיחת ש"פ במדבר, ערב חגה"ש ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

הפעם הראשונה שאז נקראו ישראל בשם "צבאות ה'" היא – בצאתם ממצרים – "ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"⁹.

ומכיון שהתכלית והמטרה דיצי"מ היא – "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה"¹⁰, "כשתוציאם ממצרים תעבדון אותי על ההר הזה, שתקבלו התורה עליו, והיא הזכות העומדת לישראל"¹¹ – נמצא, שבנוגע **למתן-תורה** מודגש ביותר הענין ד"צבאות ה'".

ואף שהשם והתואר "צבאות ה'" קאי על כל אחד ואחת מישראל, "הקטנים עם הגדולים"¹², כל בני" שיצאו ממצרים – ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע **לילדי ישראל**¹³, ובמיוחד בנוגע למתן-תורה (התכלית והמטרה דיצי"מ), אשר, ה"ערבות" שלהם, "בנינו יהיו ערבים שלנו", היא אז שהביאה בפועל נתינת התורה, "על ידיהם אתננה לכם", **מיד** קבלן הקב"ה, ונתן את התורה לישראל".

ד. ויש לקשר את הענין ד"צבאות-השם" גם עם פרשת השבוע – פ' במדבר, ובפרט אשר "לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת"¹⁴:

התחלת ו'ראש" פ' במדבר היא – **מנין בני**, ענין עיקרי לא רק בפרשה זו, אלא בכל הספר כולו, שהרי ספר במדבר נקרא "חומש הפקודים"¹⁵, על שם מנין בני" שבהתחלת הספר (ולאח"כ – בפ' פנחס).

והרי מנין בני" הוא – "כל יוצא צבא בישראל . . . לצבאותם"¹⁶, כלומר, ענין של "צבא", ומכיון שמדובר אודות הצבא **דבני** – הרי זה "צבאות ה'".

אמנם, ענין זה הוא, לכאורה, ראי' לסתור, שהרי "כל יוצא צבא בישראל" הוא "מבן עשרים עשנה ומעלה"¹⁶, "מגיד שאין יוצא בצבא פחות מבן עשרים"¹⁷, היינו, שלא מדובר כאן אודות קטנים, ואפילו לא גדולים בגדלות דבר-מצוה לחוד, כי אם "בן עשרים שנה", שלימות הגדלות, כידוע בביאור הענין ד"למכור בנכסי אביו עד שיהי' בן עשרים שנה"¹⁸,

ומהי השייכות ל"צבאות-השם" דענינו, ילדים וילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה!?

והביאור בזה – בפשטות:

בצאתם ממצרים, הי' צורך **במלחמה כפשוטה** – הן בכניסתם לארץ, והן לפני הכניסה לארץ, ומתחיל תיכף ליציאתם ממצרים ("צא הלחם בעמלך גו' לפי חרב"¹⁹) ועד לסוף שנת הארבעים ("וילחם בישראל ויכהו ישראל לפי חרב"²⁰) (אם כי גם מלחמות אלו היו באופן נסי שלמעלה מהטבע), ובנוגע למלחמה – יש צורך באנשים נושאי כלי זיין וכו', "מבן עשרים שנה ומעלה", ופשיטא שאי-אפשר לקחת **ילדים קטנים** למלחמה,

(9) בא יב, מא. (10) שמות ג, יב. (11) פרש"י עה"פ. וראה שמו"ר פ"ג, ד. (12) ל' הכתוב – תהלים קטו, יג. (13) להעיר מסוטה יא, ב, שהגאולה ממצרים היתה "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור" – שהעמידו בנים ובנות בישראל, "צבאות ה'", אשר "הם הכירוהו תחלה". (14) טושו"ע או"ח הל' ר"ח סתכ"ח ס"ד. רמב"ם שם פ"ג ה"ב. (15) יומא סח, ב (במשנה) ובפרש"י. (16) פרשתנו א, ג. (17) פרש"י עה"פ. (18) ב"ב קנו, א. וראה לקו"ת פרשתנו ב, רע"א. ובכ"מ. (19) בשלח יז, ט-יג. (20) חוקת כא, כג-כד.

ועד²¹ במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם – "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה"²¹ – שעיקרה היא "מבן עשרים שנה ומעלה"²², "בן עשרים לרדוף"²³, משא"כ ילדים קטנים – ענינים להתחנך בתומ"צ, אבל לאידך, הבל פיהם ודיבורם ה"ז "הבל שאין בו חטא"²⁴, ועל ידו "העולם מתקיים"²⁴, ועד כדי כך, ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש"²⁵.

עד כמה מורגש אצל הקטנים ענינו של משיח

משא"כ בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העתידה – הרי מקרא מלא דבר הכתוב²⁶ "בשובה ונחת תושעו", היינו, שסוף סוף ועיקר לא יהי ענין של מלחמה, ולא תהי' התנגדות מצדם של אוה"ע, ואדרבה: "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' . . . כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה'"²⁷,

והצורך ב"צבאות ה'" הוא בנוגע למלחמה רוחנית, וגוי קדוש מעלה בקודש – למעלה מזה – ע"ד ובדוגמת שבט לוי²⁸, "לגיון של מלך"²⁹, כלומר, צבא שכל ענינו אינו אלא להוסיף כבוד ויקר למלך (ע"ד משי"נ "ושמרו הלוים את משמרת משכן העדות"³⁰, "שומרי משמרת הקודש"³¹),

ומכיון שכן, נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים – שהרי "לגיון של מלך" נמנה "מבן חודש ומעלה"³², "משיצא מכלל נפלים הוא נמנה לקרות שומר משמרת הקודש"³³ (אלא, שבנוגע לפעולה ביהדות ותומ"צ ד"צבאות-השם" – ממתנינים עד שיגיעו לחינוך ולהבנה כו"³⁴, אבל "מבן חודש ומעלה" נמנים ב"צבאות-השם").

ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה – שזוהי התכלית והמטרה של "צבאות-השם", שה"סיסמה" שלהם היא "זוי וזאנט משיח נאו", אנו חפצים משיח עכשיו – מודגש יותר חלקם של הילדים הקטנים, מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם עד כדי כך שנקראים בשם "משיחי", כמארז³⁵ "אל תגעו במשיחי אלו תינוקות של בית רבן".

(משיחת ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשמ"ו – מוגה)

(21) בראשית א, כח. ולהעיר ממרז"ל דאדם וחוה כבני עשרים נבראו (ב"ר פי"ד, ז).
 (22) שב"ד של מעלה אין קונסים אלא מבן עשרים שנה ומעלה (במדב"ר פי"ח, ד. הוא בפרש"י עה"ת קרח טז, כז. וראה שבת פט, ב. ירושלמי בכורים פ"ב ה"א. ועוד).
 (23) אבות ספ"ה. ובמפרשים שם.
 (24) שבת קיט, סע"ב. ה"ל ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ג.
 (25) שבת שם. רמב"ם ה"ל ת"ת פ"ב ה"ב. ה"ל ביהב"ח פ"א ה"ב.
 (26) ישע"ל, לו. טו. וראה אוה"ת בא סע"ע שה ואילך. המשך וכנה תרל"ז בסופו.
 (27) שם סו, כ.
 (28) ראה רמב"ם סוף ה"ל משיטה וויבל: "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש וכו'".
 (29) פרש"י פרשתנו שם, מט.

(30) פרשתנו שם, נג.

(31) שם ג, כח. – וראה רמב"ם ה"ל ביהב"ח רפ"ח: "שמירת המקדש כו' אין שם פחד כו' אלא כבוד לו".

(32) שם, טו. ולהעיר מפרש"י: "למוד אותו השבט להיות נמנה מן הבטן, שנאמר (פנחס כו, נט) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, עם כניסתה בפתח מצרים ילדה אותה, ונמנית בשבעים נפש, שכשאתה מונה חשבונם לא תמצאם אלא שבעים חסר אחד, והיא (יוכבד) השלימה את הילדות והכי קטנות – כשם שיוכבד השלימה את המנין דשבעים נפש, ועוד לפני חודש ימים (שלא בא אלא בכדי להבטיח שלא יחסר המנין אפילו אחד, כי כאו"א ייצא מכלל נפלים)", כ"א "מן הבטן".

(33) פרש"י עה"פ.

(34) ראה שו"ע אדה"ח חאו"ח סשמ"ג. וש"נ.

(35) שבת שם.

לתבוע את ביאת המשיח עד באופן של "חוצפה"

והנה בענינים שבסוף מסכת סוטה הנ"ל יש לומר, בנוגע לענין אחד מהם, שמובן גם בפשטות שהכוונה בו הוא לטוב הנראה והנגלה, והוא הענין ש"בעקבות משיחא (ובפרט שנמצאים אנו בסוף סופן של עקבות משיחא) חוצפא יסגי":

כמדובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², וזהו לכל הדעות, ולכן צריך יהודי להראות שהוא רוצה את זה באמת (והרי התשובה היא "ביומא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא"³),

ולכן עליו לצפות לביאת המשיח ולתבוע אותו עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמיא מהניא⁴,

כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמיא כביכול, אבל כן הוא פס"ד ברור בתורה (כמו שהובא מהמדרש, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א⁵, היינו שזהו ענין המובן בפשטות הן לספרדים והן לאשכנזים), שזהו ענין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – יהי' במהרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכהרף עין, או אפילו לחלק מזה, עליו לתבוע ובכחו לדרוש והקב"ה ממלא את בקשתו שזה יהי' בעגלא דידן ממש, עד – במהרה בימינו ממש,

ולא זו ("בימינו") בלבד, אלא גם כל רגע ורגע נוגע בזה, "כל רגע ורגע עביד עבידתי"⁶, שה"עבידתי" האמיתי של כל רגע שבעקבתא דמשיחא הוא –

להוריד ולהמשיך למטה את הגאולה האמיתית והשלימה שהיא עומדת ומוכנה למעלה, שתתגלה ותרד תיכף ומיד, ובאופן של גילוי עד – לעיני בשר,

עד אשר "מלאה הארץ דעה את ה'", כמו שפירש הרמב"ם⁶ שהכוונה בזה גם ל"כל העולם", היינו כל השבעים אומות, שעסקם יהי' "לדעת את ה' בלבד", ושהוא אלקי ישראל, "מלך ישראל וגואלו",

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ערב חג השבועות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- (1) 'התוועדות' תשמ"ו ח"ג ע' 461 סי"ב. (2) סנהדרין צז, ב. (3) זח"א קכט, סע"א. (4) סנהדרין קה, א. (5) ראה לקר"ש ח"ל ע' 183. וש"נ. (6) ה'ל' מלכים בסופן.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח'י רחל, עדינה בת ח'י רחל, מרים בת ח'י רחל, וצבי בן ח'י רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח'י רחל שיחיו